

NEBEZPEČNÉ SPIKNUTÍ

Akitadův den začal docela příjemně. Slunce vyšlo, děti je probudily brzy, a teď stál Akitada na verandě, díval se, jak honily jeho ženu a jeden druhého kolem zahrady. Ptáci štěbetali a větve třešně byly plné pupenů. Z přední části domu se ozvalo štěkání.

Minula ho Tamako se zvednutými dlouhými šaty, které odhalovaly hladké nohy a bosá chodidla. Během byla růžová a zavolala: „Vistárie je živá. A myslím, že bude kvést,“ a potom zapištěla, když ji Jasuko popadla za dlouhé vlasy. Jošitada, který byl stále ještě příliš pomalý, aby byl skutečným soupeřem, vypukl v hlasité chichotání a batolil se za nimi.

Akitada přešel k vistárii, tak plně významu pro jejich manželství, a pozorně ji prohlížel. Tamako měla pravdu. Dobré znamení.

Květ od předka této rostliny jí daroval to ráno po svatební noci. Pocházel z jejího vlastního domu, zničeného požárem, který připravil o život jejího otce. Po letech, když ztratili Joriho, svého prvního syna, na neštovice, odcizovali se a zahořkli, přesazená vistárie chátrala a přestala kvést. Od té doby ji Tamako a Akitada prohlíželi každé jaro a na vrásčitém starém kmenu hledali známky nového života.

S tlumeným pohvizdováním šel Akitada do své pracovny, kde na něj čekal Saburo s čajem a horkou rýžovou kaší. Saburo, zohavený bývalý mnich, převzal mnoho Seimeiových funkcí, když starý muž zemřel.

Akitada mu poděkoval a za to se mu dostalo groteskní grimasy, což byl Saburův úsměv. Saburo byl neúnavný ve svých snahách být užitečný a osvědčit se jako věrný služebník. Přes jeho odpornou minulost Akitada nelitoval, že ho přijal.

Když začal jeho pracovní den na ministerstvu, Akitada byl stále ve skvělé náladě. Než byl povolán do ministry vy kanceláře, podařilo se mu dokončit silný fascikl dokumentů. Posbíral je a šel navštívit Fudžiwaru Kaneieho.

Kaneie byl privilegovaný člen vládnoucího klanu a podařilo se mu získat své výnosné místo bez velké námahy nebo potřebného talentu. Vyšší postavení ve vládě byla takových mužů plná, zatímco skutečnou práci ve vládě vykonávali přísluhovači nebo několik profesionálních úředníků na nižších pozicích. Kaneie byl jeden z lepších vyšších úředníků, který bez váhání připouštěl své nedostatky a přenechával práci schopnějším lidem, jako byl Akitada. Byl to také přátelský a přívětivý muž.

Dnes se zdál roztržitý. Podepsal a orazítkoval poslední dokument svou pečeti a vrátil svazek papírů Akitadovi. „Slyšel jste zprávu o princí Acuhirovi?“ zeptal se.

Akitada po Acuhirovi pátral v paměti a v mlze dalekých let našel docela příjemného mladého muže, se kterým se setkal na jedné oslavě u jednoho ze svých přátel, Kosehiry. Ale ne, byl tu ještě jeden ne tak dávný incident. Týkal se princovy milostné aférky a případu vydírání. Řekl: „V poslední době jsem nic neslyšel. Myslím, že jsme se setkali před mnoha lety.“ Odmlčel se a poněkud nejistě dodal: „Tehdy se mi líbil.“